

РЕШЕНИЕ

№ 7252

гр. София, 19.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 113 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ИЛИНА В. ЗЛАТАРЕВА
МИТЕВА**

при участието на секретаря **ГЕРГАНА ИВ. ДАНАИЛОВА**
като разглежда докладваното от **ИЛИНА В. ЗЛАТАРЕВА МИТЕВА**
Гражданско дело № 20231110135839 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 415, ал. 1, т. 1 вр. чл. 422 ГПК.

Предявени са при условията на обективно кумулативно съединение положителни установителни искове с правно основание чл. 422 вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК вр. чл. 59, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Производството е образувано по искова молба от „Топлофикация София“ ЕАД против „Естел Системс“ ЕООД за признаване за установено в отношенията между страните, че ответното дружество дължи на ищеца сумата в размер на **278,62 лв.**, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за топлоснабдения имот, находящ се на адрес гр. София, ж.к. „Красно село“, ул. „Владайска“ № 99-101, вх. А, ет. 1, ап. № А-26, аб. № 373362, за периода от 01.07.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законната лихва от 13.03.2023 г. до изплащане на вземането, сумата в размер на **44,84 лв.**, представляваща мораторна лихва върху главницата за цената на доставената топлинна енергия за периода от 01.12.2020 г. до 06.03.2023 г., сумата в размер на **12,58 лв.**, представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.09.2021 г., ведно със законна лихва от 13.03.2023 г. до изплащане на вземането, както и сумата в размер на **2,40 лв.**, представляваща мораторна лихва върху главницата за цената на извършената услуга за дяловото разпределение за периода от 01.07.2020 г. до 06.03.2023 г., за които суми е издадена Заповед № 8854 за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 13198/2023 г. по описа на СРС, 113 състав.

Ищецът твърди ответникът да е потребител на топлинна енергия за стопански нужди, като въпреки отправените покани не сключил писмен договор за доставка на топлинна енергия. Сочи, че ответникът ползвал топлинна енергия през исковия период, с което се е обогатил неоснователно за сметка на ищеца.

Ответникът оспорва предявените искове като недопустими и неоснователни. Твърди, че не е ползвал услугите на „Топлофикация София“ ЕАД за процесния имот и не е отправял искане за използване на тези услуги, както и не е сключвал договор за доставка на топлинна

енергия с ищеца. Твърди, че в приложения протокол от общо събрание на етажната собственост, проведено на 08.11.2001 г., липсва подпис на представител на ответното дружество в качеството му на собственик на апартамент № 25 и на апартамент № 26. Оспорва етажните собственици на сградата, в която се намира процесният имот, да са взели валидно решение за сключване на договор с фирмата за дялово разпределение с твърдението, че представител на ответника не е взел участие в общото събрание, поради което не е бил налице изискуем кворум за вземане на валидно решение от общото събрание и сключеният на 11.12.2000 г. между „Техем Сървисис“ ЕООД и етажната собственост договор е невалиден.

Третото лице-помагач на страната на ищеца – "Техем Сървисис" ЕООД, конституирано по делото с Определение № 44778/14.12.2023 г., твърди, че отчитането и разпределянето на ТЕ за имота е извършено в съответствие с действащата нормативна уредба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и съобразно чл. 235, ал. 2 ГПК във връзка с наведените в исковата молба доводи и възражения на ответника, намира за установено **от фактическа и правна страна следното:**

По допустимостта на исковете с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 59, ал. 1 ЗЗД и чл. 422 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Предявени са по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК положителни установителни иски с правно основание чл. 59, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД. Видно от приложеното ч. гр. д. 13198/2023 г. по описа на Софийски районен съд, 113 състав, съдът е издал Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 410 ГПК срещу „Естел Системс“ ЕООД. Заповедта за изпълнение е връчена на длъжника, който в законоустановения срок по чл. 414, ал. 2 ГПК е депозирал възражение срещу нея. В указания от съда едномесечен срок заявителят е предявил установителен иск в хипотезата на чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК, предвид което за ищеца е налице правен интерес от предявената установителна искова претенция, а с оглед на идентитета между съдебно предявеното вземане и вземането по заповедта за изпълнение същата е процесуално допустима.

По исковете с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 59, ал. 1 ЗЗД:

В тежест на ищеца е да установи обедняването си – количеството и цената на доставената през исковия период топлинна енергия; обогатяването на ответника – че последният е консумирал тази енергия; наличието на връзка между обогатяването и обедняването – че енергията е доставяна до процесния имот - собственост на ответника, при липсата на валидно основание за това имуществено разместване в отношенията между ищеца и ответника.

При установяване на горните обстоятелства, в тежест на ответника е да докаже, че е платил всички дължими суми.

С Определение № 44778/14.12.2023 г. са отделени за безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че ответното дружество е било собственик на процесния имот за исковия период, както и че за исковия период между страните няма сключен договор за продажба (доставка) на топлинна енергия за стопански нужди по отношение процесния имот.

Собствеността на ответното дружество върху процесния имот се установява и от представения на лист 45-46 по делото Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 171, том I, рег. № 4083, дело № 163/2001 г., съгласно който ответникът „Естел Системс“ ЕООД, чрез управителя на дружеството П. Д. Н., е придобил правото на собственост върху следния недвижим имот: апартамент № А-26, находящ се в гр. София, местност „Цар Борис III“, ул. „Владайска“ № 99-101, вх. А, ет. I.

В случая не се спори по делото, че процесният имот е предназначен за задоволяване

на небитови нужди. На основание разпоредбата на §1, т. 43 ДР ЗЕ /приложима редакция до 17.07.2012 г./ „потребител на енергия или природен газ за стопански нужди“ е физическо или юридическо лице, което купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация, горещо водоснабдяване и технологични нужди или природен газ за стопански нужди, както и лица на издръжка на държавния или общинския бюджет. Съгласно § 1, т. 33а ДР ЗЕ /приложима редакция от 17.07.2012 г. до 17.11.2023 г./ „небитов клиент“ е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация, горещо водоснабдяване и технологични нужди или природен газ за небитови нужди. Съобразно чл. 149, ал. 1, т. 3 ЗЕ продажбата на топлинна енергия се извършва на основата на писмени договори при общи условия, сключени между топлопреносно предприятие и клиенти на топлинна енергия за небитови нужди. Това е предвидено и в чл. 1, ал. 2 от представените по делото Общи условия за продажба на топлинна енергия за стопански нужди от „Топлофикация София“ ЕАД на потребителите в гр. София, действащи към исковия период.

От горесцитираните законови разпоредби следва, че за да е налице облигационно правоотношение с предмет продажба (доставка) на топлинна енергия за небитови нужди по отношение на процесния имот, находящ се в гр. София, ж.к. „Красно село“, ул. „Владайска“ № 99-101, вх. А, ет. 1, ап. № А-26, е необходимо между страните да е сключен писмен договор изрично в този смисъл (противно на продажбата (доставката) на топлинна енергия за битови нужди, в който случай договорът за продажба на топлинна енергия е неформален). Както безспорно се установи, че между страните не е налице сключен писмен договор за продажба на топлинна енергия за небитови нужди. От представеното по делото писмо се изяснява, че ищцовото дружество е поканило ответника да сключат помежду си такъв договор и да уредят отношенията си във връзка с натрупаните задължения за неплатена топлинна енергия и услуга за дялово разпределение, като действия от страна на ответника не са последвали. Поради това ако топлопреносното предприятие е доставило топлинна енергия в процесния имот през исковия период, но липсва възможност да търси стойността □ на договорно основание, в качеството си на обеднял то разполага с правата по чл. 59, ал. 1 ЗЗД, с която норма се осуетява всяко неоснователно преминаване на блага от едно имущество в друго в случаите, в които няма друг иск, с който обеднелият може да се защити (в този смисъл Решение № 1982 от 4.04.2024 г. на СГС по в. гр. д. № 12354/2023 г.; Решение № 261491 от 1.12.2020 г. на СГС по в. гр. д. № 2828/2020 г.)

От представените по делото Договор № 1813/11.12.2000 г., сключен между етажната собственост, в която се намира процесният имот, и третото лице-помагач, и Протокол от ОС на ЕС, проведено на 08.11.2001 г., се установява, че за етажната собственост е налице валидно въведена система за дялово разпределение на доставената топлинна енергия. Неоснователно е възражението на ответното дружество за невалидност на взетото на ОС решение за сключване на договор с третото лице-помагач „Техем Сървисис“ ЕООД. Съгласно чл. 40 ЗУЕС всеки собственик може да иска отмяна на незаконосъобразно решение на общото събрание пред районния съд по местонахождение на етажната собственост в 30-дневен срок от получаване на решението по реда на чл. 16, ал. 7 ЗУЕС. Ответното дружество не представя доказателства, от които да се установи проведено съгласно цитираните изисквания оспорване на взетото на 08.11.2011 г. решение на ОС на ЕС, поради което настоящият съдебен състав приема, че ответното дружество е обвързано както от него, така и от сключения договор с „Техем Сървисис“ ЕООД за извършване на дялово разпределение.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение. Топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите (чл. 142, ал. 2 ЗЕ). Според чл. 145, ал. 1 ЗЕ

топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти.

Действащата през исковия период нормативна уредба – чл. 155, ал. 1 ЗЕ, предвижда, че потребителите на топлинна енергия в сграда - етажна собственост заплащат доставената топлинна енергия по един от следните начини: 1) на 11 равни месечни вноски и една дванадесета изравнителна вноска, респ. на 10 равни вноски и 2 изравнителни, 2) на месечни вноски, определени по прогнозна консумация за сградата, и една изравнителна вноска и 3) по реална месечна консумация.

Количеството на доставената топлинна енергия и начинът на неговото определяне се установява от експертното заключение по съдебно-техническата експертиза, което съдът кредитира като пълно, обективно и компетентно изготвено. Заключениеето съответства на събраните по делото писмени доказателства. През този период сградата се е топлозахранвала от една абонатна станция. Отчитането на ТЕ се е извършвало от „Топлофикация София“ ЕАД по топломер, монтиран в абонатната станция. Установява се, че от отчетеното количество ТЕ са приспаднати технологичните разходи в абонатната станция за сметка на топлопреносното дружество и разликата е разпределена между всички потребители на сградата. Вещото лице посочва, че данните по отношение на показанията на топломера, отчетената ТЕ, технологичните разходи и разпределената между потребителите ТЕ съответстват на данните в съобщенията към фактурите за процесния имот. За исковия период ФДР „Техем Сървисис“ ЕООД е извършвала разпределението на ТЕ в сградата след отчет на топломерите и водомерите за топла вода, монтирани в имотите на абонатите в сградата етажна собственост. По данни на ФДР в процесното жилище не е имало монтиран апартаментен топломер и водомер за топла вода, поради което в него не се ползват отопление и топла вода. За периода 01.07.2020 г. – 30.04.2022 г. са начислени суми единствено за топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, съгласно методиката за дялово разпределение към действащата наредба за топлоснабдяването. Вещото лице заключава, че суми за ТЕ за отопление на процесния имот, отдадена от отоплителните тела, както и суми за ТЕ за загряване на топла вода не са начислени. Съгласно заключението сума за ТЕ за БГВ не е начислявана за исковия период. От заключението следва, че дължимите суми за изразходвана топлинна енергия за исковия период съгласно издадените изравнителни сметки от ФДР са в общ размер на 260,99 лв. Установява се, че топломерът, монтиран в абонатната станция през исковия период, е преминавал метрологични проверки на всеки две години, при които не са констатирани отклонения извън допустимите стойности.

Съдът кредитира изцяло и заключението на ССЧЕ. Вещото лице е посочило, че при изготвянето на заключението се е запознало с всички необходими документи, в т.ч. със счетоводните документи на ищеца, документи, изготвени от ФДР за извършено дялово разпределение, изравнителни сметки, фактури и съобщения към фактури. Експертизата не противоречи на останалите доказателства по делото. Спазен е принципът, заложен в т. 2 на чл. 13 от *Директива 2006/32/ЕО за изготвяне на сметките въз основа на реално енергийно потребление*. В *Решение на Конституционния съд № 5/22.04.2010 г. по к. д. № 15/2009 г.* е посочено, че топлоснабдяването на сградите под режим на етажна собственост неизбежно се извършва чрез инсталация, която се явява обща част на сградата. Предназначението на сградната инсталация е да отоплява вътрешната част на сградата етажна собственост. Общите части не могат да бъдат отделени от сградата по начин да задоволяват нуждите само на някои собственици и титуляри на вещни права. Потребител на услугата е цялата етажна собственост, затова титулярят на права върху отделни обекти не може да откаже заплащането на отдадената от сградната инсталация или от отоплителните уреди в общите части енергия при доставката на централно отопление в сградата. В допълнение, следва да се посочи, че с *Решение от 5 декември 2019 г. по съединени дела С708/17 и С725/17 Съдът*

на Европейския съюз прие, че в българската правна уредба, която задължава собствениците на апартамент в сграда етажна собственост, присъединена към система за централно отопление, да участват в разходите за топлинна енергия за общите части на сградата и за сградната инсталация, въпреки че индивидуално не са поръчвали доставката на отопление и не го използват в своя апартамент, не противоречи на правото на ЕС и в частност на правата на потребителите и регулацията за нелоялните търговски практики. Напротив, следва сметките за използваната топлоенергия в тези общи части да се изготвят индивидуално за всеки собственик на обект в сградата, като се изчисляват пропорционално на отопляемия обем на неговия апартамент.

Оттук и съдът намира за неоснователни възраженията на ответника относно пълна липса на потребление на топлинна енергия от негова страна.

При установеното от приетите по делото заключения по СТЕ и ССЧЕ съдът приема, че за ответника е възникнало валидно задължение към ищеца за заплащане на сумата за доставената топлинна енергия за сградна инсталация в размер на 260,99 лв., с която сума ответникът се е обогатил за сметка на обедняването на ищеца. Ответникът не доказва плащане на претендираните задължения за исковия период, като това се установява и от заключението на ССЧЕ, съгласно което след проверка по съдебна сметка с номер 181192 на ищеца не са установени данни за плащане на така изчислената сума. Ето защо съдът намира, че размерът на дължимата сума за топлинна енергия за периода от 01.07.2020 г. до 01.04.2022 г. е този посочен от вещите лица по СТЕ и ССЧЕ – **260,99 лв.**, поради което предявеният иск следва да се уважи до посочения размер и да се отхвърли като неоснователен за останалата част до пълния предявен размер от 278,62 лв. Върху главницата се дължи и законна лихва от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда - 13.03.2023 г., до окончателното плащане.

По отношение на претенцията за услугата за дялово разпределение:

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение. На основание чл. 61, ал. 1 от Наредба № Е-РД-04-1/12.03.2020 г. за топлоснабдяването дяловото разпределение на топлинната енергия между клиентите в сграда – етажна собственост, се извършва възмездно от лицето, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ и избрано от клиентите. В настоящия случай видно от неоспорените писмени доказателства от третото лице-помагач и заключението по изготвената съдебно-техническата експертиза, дялово разпределение е било извършено, поради което се дължи заплащане на стойността на същата. Размерът на дължимата такса дялово разпределение се установява от заключението по изслушаната съдебно-счетоводна експертиза, което съдът кредитира в тази част като обективно и обосновано, а именно – **30,22 лв.** за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., което се установява и от приложеното на л. 33 по делото извлечение от сметки по месеци за исковия период. Безспорно се установи, че с тази сума ответникът се е обогатил за сметка на обедняването на ищеца, което се доказва и от извода на вещото лице по ССЧЕ, съгласно което след проверка по съдебна сметка с номер 181192 на ищеца не са установени данни за плащане на така изчислената сума.

В случая доколкото размерът на претендираната сума е по-малък от размера на дължимото се съобразно кредитираното заключение на вещото лице по ССЧЕ, то и с оглед принципа на диспозитивното начало (арг. чл. 6, ал. 2 ГПК), претенцията за главницата следва да бъде уважена изцяло. Върху уважената главница се дължи и законна лихва от датата на депозиране на исковата молба в съда – 13.03.2023 г., до окончателното плащане.

По исковете с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Основателността на исковете за законна лихва предполага наличие на главен дълг и забава в погасяването му. Съгласно чл. 86, ал. 1 ЗЗД при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата.

В чл. 84, ал. 1 ЗЗД е предвидено, че когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му, а според чл. 84, ал. 2, когато няма определен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора. В случая не намират приложение Общите условия за продажба на топлинна енергия за стопански нужди от „Топлофикация София“ ЕАД, тъй като главното вземане на ищеца черпи своето основание от института на неоснователното обогатяване, а не от сключен между страните договор, действащ в исковия период. В хипотезата на чл. 59, ал. 1 ЗЗД вземането е изискуемо от деня на разместване на благата, тъй като неоснователността на преминаване на благата съществува при самото преминаване, а не в последващ момент, като същото не е обвързано със срок, поради което кредиторът може да иска изпълнението му веднага. Вземането за обезщетение за мораторна лихва при общия фактически състав на неоснователно обогатяване по чл. 59, ал. 1 ЗЗД възниква от деня на забавата на длъжника, която при липсата на определен срок настъпва след покана на кредитора. Поканата за заплащане на обезщетение има значение за определяне на началния момент, от който длъжникът изпада в забава и дължи обезщетение по чл. 86, ал. 1 ЗЗД в размер на законната лихва върху сумата, с която неоснователно се е обогатил.

По делото на лист 42 е представена покана с изх. номер от 25.11.2022 г., отнасяща се за задължения на ответното дружество към 23.11.2022 г. в размер на 2013,60 лв. /главница/ и лихва, чийто размер се сочи, че ще бъде начислен към датата на плащане. Посочената сума за главница в поканата не съответства на претендираните суми в настоящото производство, а посочената дата се отнася за период, следващ процесния. В поканата липсва посочена сума за лихва за забава. От събраните по делото доказателства не се установява тази покана реално да е достигнала до ответника. Следователно, последният не е изпаднал в забава преди подаването на исковата молба в съда, с оглед на което исковите за мораторна лихва за забава върху претендираните главници за цената на доставената топлинна енергия за периода от 01.12.2020 г. до 06.03.2023 г. и за цената на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.09.2021 г. следва да се отхвърлят изцяло.

По разноските:

При този изход на спора – частична основателност на предявените икове, право на разноски има всяка от страните съразмерно с уважената, респ. отхвърлената част от исковите. В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, т. 12, съдът следва да се произнесе по разпределението на отговорността за разноски както в заповедното, така и в исковото производство.

Съгласно представен Списък на разноските по чл. 80 ГПК /л.101 от делото/, ищецът е извършил разноски в общ размер на 800 лв., от които 25 лв. държавна такса в заповедното производство, 25 лв. държавна такса в исковото производство, 600 лв. депозит за СТЕ и ССЧЕ, 150 лв. юрисконсултско възнаграждение в исковото производство. Ищецът има право на разноски на основание чл. 78, ал. 1 ГПК съразмерно с уважената част от исковите, поради което следва да му се присъдят 646,66 лв., от които 20,21 лв. – разноски за заповедното производство, и 626,45 лв. – разноски за исковото производство.

Ответникът имат право на разноски на основание чл. 78, ал. 3 ГПК съразмерно с отхвърлената част от исковите, но доколкото не е претендирал такива, не следва да му бъдат присъждани.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по реда на чл. 422 вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК, че

„Естел Системс“ ЕООД, ЕИК 121257725, със седалище и адрес на управление гр. София 1606, район „Красно село“, ул. „Георги Данчов Зографица“ № 3, дължи на **„Топлофикация София“ ЕАД**, ЕИК 831609046, с адрес на управление гр. София, ул. Ястребец“ № 23Б, на основание чл. 59, ал. 1 ЗЗД сумата в размер на **260,99 лева**, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за топлоснабдения имот, находящ се на адрес гр. София, ж.к. „Красно село“, ул. „Владайска“ № 99-101, вх. А, ет. 1, ап. № А-26, аб. № 373362, за периода от 01.07.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законната лихва от 13.03.2023 г. до изплащане на вземането, сумата в размер на **12,58 лева**, представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.09.2021 г., ведно със законна лихва от 13.03.2023 г. до изплащане на вземането, за които суми е издадена Заповед № 8854 за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 13198/2023 г. по описа на СРС, 113 състав, **като ОТХВЪРЛЯ**, както следва: частично иска с правно основание чл. 59, ал. 1 ЗЗД - за разликата над 260,99 лв. до пълния предявен размер от 278,62 лв., и изцяло исковете с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата в размер на 44,84 лева, представляваща мораторна лихва върху главницата за цената на доставената топлинна енергия за периода от 01.12.2020 г. до 06.03.2023 г., и сумата в размер на 2,40 лева, представляваща мораторна лихва върху главницата за цената на извършената услуга за дяловото разпределение за периода от 01.07.2020 г. до 06.03.2023 г.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК **„Естел Системс“ ЕООД**, ЕИК 121257725, със седалище и адрес на управление гр. София 1606, район „Красно село“, ул. „Георги Данчов Зографица“ № 3, да заплати на **„Топлофикация София“ ЕАД**, ЕИК 831609046, с адрес на управление гр. София, ул. Ястребец“ № 23Б, сумата от **646,66 лв.**, от които 20,21 лв. разноси за искомето производство и 626,45 лв. – разноси за заповедното производство.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на **„Техем сървисис“ ЕООД** като трето лице-помагач на страната на ищеца.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____